

[Jørgen Jørgensen.]

ind paa, at det Standpunkt, som blev udtrykt ved de Afgørelser, der blev truffet af Rigsdagen, var Regeringens Standpunkt, og bagefter har han agiteret for sit særlige, videregaaende sydslesvigske Standpunkt. Udenrigsministeren siger, at han kan ikke arbejde for et andet Standpunkt end Rigsdagens. Det kan derimod Statsministeren, i hvert Fald et andet Standpunkt indadtil, men det samme Standpunkt som Udenrigsministeren udadtil. Naar det Spørgsmaal, han vil rejse over for England, et Spørgsmaal, der er af principiel Karakter, der rent principielt stærkt afviger fra Oktobernotens Krav, er drøftet og afvist af Flertallet her i Rigsdagen, og naar Statsministeren derefter gaar ind for den Beslutning, Rigsdagen har taget, og erkender, at det er Regeringens Politik, som den vil arbejde for med alle sine Kræfter, kan jeg ikke forstaa, at Statsministeren ikke kan se, hvilken mærkelig Stilling han bringer sig i, naar han dog desuden vil føre en Politik, som principielt er stik imod dette Regeringens Standpunkt. Naar Statsministeren spørger, om vi ikke tror paa, at et Sindelagsskifte kan tænkes i Sydslesvig, ved jeg ikke, hvorfor Statsministeren stiller det Spørgsmaal. Naturligvis kan det tænkes, men som Udenrigsministeren siger, maa Spørgsmaalet i saa Fald tages op paa ny. Der er ikke sket et Sindelagsskifte, som Statsministeren eller andre vil acceptere som et sikkert Grundlag for at træffe Beslutninger for Sydslesvigs Vedkommende nu.

Jeg har ikke sagt, at Statsministeren intet har foretaget sig for at føre de Krav igennem, som 19. Oktober-Noten indeholder. Jeg har spurgt, hvad han har foretaget sig. Det har Udenrigsministeren nu svaret paa for sit Vedkommende. Det er ikke meget store Ting, der er opnaaet, men der har sikkert ikke kunnet opnaas mere. Naar Udenrigsministeren nu siger, at det er af afgørende Betydning, at der er Enighed i Danmark, er det saa ikke en Udtalelse til Statsministeren? Statsministeren vil have, at jeg skulde bevise, at hans særlige Politik, der har splittet Befolkningen, skader vor Stilling; naar Udenrigsministeren er af den Opfattelse, at Enighed i Danmark er vigtig og afgørende for, at vore Krav kan blive hørt, maa han ogsaa være imod, at Statsmini-

steren i sin Politik skaber en Splittelse i Danmark, som uvægerlig vil svække den danske Befolknings Krav.

Statsministerens overlegne Bemærkninger om de 121 Underskrivere synes jeg han skulde have sparet sig. De 121 Underskrivere var ikke nogen stor Del af Befolkningen, sagde Statsministeren. Det har han Ret i, men det havde ogsaa været muligt for de 121 Underskrivere at faa nogle flere til at skrive under, hvis det var det, det drejede sig om. Det var imidlertid ikke tilfældige Mennesker, det var Dr. Moltesen, den tidligere Udenrigsminister, Professor Poul Andersen, Folk, jeg tror, den højtærede Statsminister kender ret godt, hans egne Partifæller, og mange andre af Folkets gode Mænd, hvis Ord har Vægt i Danmark — og de taler om Ting, de kender til. Derfor tror jeg ikke, at Statsministeren skulde have afvist, hvad de Folk har at sige til den danske Befolkning, med de overlegne Bemærkninger, Statsministeren havde til dem.

Naar Statsministeren siger, at hans Standpunkt ikke er i Strid med de Erklæringer, han har afgivet her i Rigsdagen, kan han ikke for Alvor mene dette. Dengang Erklæringen af 31. Maj blev afgivet af Statsministeren, var der ingen, som et Øjeblik var i Tvivl om, at Erklæringen var en Forudsætning for vor Tilslutning til den Dagsorden, som gjorde det muligt for Ministeriet at fortsætte. Ingen var i Tvivl om, hvad denne Erklæring indeholdt, og det maa vel betyde noget, hvad vi, der var med til at affatte denne Erklæring, og for hvem det var afgørende, hvad der stod i den, mente med den. Jeg gør opmærksom paa, at Statsministeren tog de nævnte Forbehold for Afgivelsen af Erklæringen om, at Regeringen af al Evne vilde arbejde for den Politik, Noten indeholder; det blev af mit Partis Ordfører udtrykkeligt fremhævet, at Erklæringen gik ud paa, at der fra Regeringens Side skulde føres en Politik, der svarede til Notens Indhold og Mening. Der var ingen, der den Nat gik her fra, som ikke var fuldkommen klar over, hvad vi mente med denne Erklæring, og det vidste Statsministeren meget vel. Alligevel gik Statsministeren efter dette Møde ud i Landet og fortsatte med de samme Taler, endda mere udfordrende, mere vidtgaaende end tidligere, til Trods for at det netop var Taler af den Karakter, der havde fremkaldt